

Alex Donovici

*Învățătorii
de Grijă*

Fiul flașnetarului

Ilustrații de
Leonid Gamart

Cartea a V-a

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Ultima casă cu suflet / 9

Misiunea / 20

Vorbăreții Jako, prieteni pe viață / 30

Vin complicațiunile / 38

Faraonu / 50

Decolare de urgență / 64

Nevoie disperată de ajutor / 72

Jacob își intră în rol / 84

Liniștea de dinaintea furtunii / 99

Furtuna vieții lor / III

Telefoane în miez de noapte / 122

Speranța moare ultima / 129

Indicii / 138

PARTEA A DOUA

Încep căutările / 147

Primul spectacol împreună / 158

Carmen / 167

Orășelul de Tablă / 178

Acasă, în container / 185

Sub vraja lui Faraonu / 193

Un indiciu mai valoros decât aurul / 205

Planul / 212

Ritualul / 221

Fiul flașnetarului devine viral / 228

A doua răpire / 239

Zeița Bastet, sub acoperire / 247

Demascarea / 256

Speranțele n-au fost deșarte / 269

Epilog / 280

Ultima casă cu suflet

O singură casă veche mai exista în centrul orașului. Una singură. Iar în restul orașului mai rămăseseră doar câteva ca ea, urme ale unor vremuri apuse în care clădirile, mai mici ori mai mari, uimiseră prin frumusețea lor. Toate celelalte case bătrâne, ridicate cu mulți ani în urmă în inima orașului, fuseseră demolate pe rând, iar în locul lor se înălțau acum spre cer clădiri cu multe etaje, din beton, oțel și sticlă.

Casa despre care vă vorbesc părea desprinsă dintr-o pictură făcută cu mai bine de un secol în urmă și era cu adevărat deosebită. Era îmbrățișată

de o grădină mare, o insulă verde plină de copaci înalți și umbroși, protejată la rândul ei de marea de asfalt printr-un zid făcut din piatră și bare din oțel răsucit, cu țepușe în vârf. Clădirea avea parter, un etaj și o mansardă amenajată în acoperișul înalt, placat cu țigle îmbătrânite de vreme. Din loc în loc, ochi mari se deschideau pe acoperiș, ferestrele rotunde ale casei privind spre lumea nouă, ridicată dincolo de grădină. Sticla lor era aproape mată, după anii în care apăraseră locuința de soare, zăpezi, ploi și vânturi. Păreau ochii unui bunic înțelept, surâzând la amintirea incredibilelor povești trăite de-a lungul vieții.

Casa îi aparținea unei doamne de viță nobilă. Construită de bunicii ei, fusese una dintre primele și cele mai frumoase clădiri din centrul orașului care, pe vremea aceea, abia începea să forfotească de viață. Ochii din acoperișul mansardei au privit tăcuți pe măsură ce orașul s-a făcut tot mai mare și mai mare și s-a umplut de mașini, scutere și motociclete, autobuze, tramvaie, semafoare și mii de oameni care se agitau în jur ca furnicile. În tot acest timp, grădina cu bătrânii ei copaci i-a servit drept scut. Când clădirile vechi din jur au fost

făcute una cu pământul de buldozere și tumuri de zeci de etaje s-au ridicat în locul lor, casa a rămas un fel de curiozitate a orașului, privită de sus de oamenii care locuiau ori munceau în zgârie-nori.

Cu toate astea, doamna a refuzat să-și părăsească locuința. N-a vrut să vândă casa. Era căminul ei, casa pe care o ridicaseră bunicii ei, în care copilărise alături de părinți și trăise multe clipe frumoase. Soț nu avusese niciodată, căci, din nefericire, nu întâlnise dragostea aceea mare care te face să-ți dorești să trăiești toată viața alături de un singur om. Ani mulți i-au fost însă alături Ana și soțul ei, Martin, doi tineri care aveau în grijă casa, grădina cea frumoasă și tot mai bătrâna doamnă. Își împărțeau responsabilitățile: Ana se îngrijea de mâncărurile delicioase, de cumpărături și de curățenie, pe când Martin era un grădinar priceput și rezolva imediat tot ce ținea de administrarea clădirii ori de micile reparații necesare din când în când. Ajunseseră să țină enorm la cea care îi angajase pe când abia se căsătoriseră, pentru că bătrâna doamnă era blândă și generoasă. În multe seri, după ce totul se liniștea în jur și marele oraș își reducea tumultul, în fața unei cești cu ceai

fierbinte, bătrâna le spunea povești din copilăria și tinerețea ei. Se trăgea dintr-o familie nobilă și bogată pe vremuri, dar rămăsese singură. Cu anii se dusese și mare parte din averea familiei, și-i mai rămăseseră bani doar cât să ducă un trai decent și să le plătească un salariu corect Anei și soțului ei, Martin.

În urmă cu câțiva ani, un moment dificil le schimbase tuturor viața și îi legase chiar mai tare. Într-o seară, izbucnise o furtună înfiorătoare. Acasă erau doar Ana și bătrâna doamnă, iar Martin era plecat cu treabă în oraș. Un fulger lovise unul dintre copacii cei mai înalți din grădină, care se aprinsese ca o torță. Vântul puternic aruncase ramuri aprinse pe acoperișul casei, care luase foc imediat. Flăcările ca niște limbi cuprinseseră pe nesimțite și primul etaj al clădirii, unde se afla dormitorul bătrânei doamne. De la parter, dându-și seama ce se petrece, Ana alergase într-un suflet și o ajutase pe bătrână să coboare scările și apoi să iasă din casă. Îi fusese sprijin și călăuză prin iadul dogoritor, prin fumul care umpluse casa și făcea aerul irespirabil. Reușise s-o conducă la adăpost, după care se întorsese în casă pentru

a recupera caseta în care se aflau cele mai valoroase obiecte ale doamnei. Coborâse treptele prin fumul gros și aproape că ieșise din casă, strângând prețioasa cutie la piept, când o parte din acoperiș se prăbușise și ea fusese lovită de o bârnă groasă, extrem de grea. Când sosiseră pompierii salvatori, era inconștientă. Iar când se trezise, la spital, pe lângă arsurile minore, Ana descoperise că nu mai vedea. Lovitura puternică suferită la cap îi răpise văzul. Pentru totdeauna.

De atunci, totul se schimbase. Casa a fost reparată, iar pentru bătrâna doamnă, Ana și Martin a început o nouă viață. O viață diferită. Pentru că Ana a fost nevoită să învețe să trăiască fără văz. Încet-încet, a cunoscut din nou întreaga clădire, dar altfel, atingând-o încet cu degetele. Martin a preluat o parte dintre sarcinile soției și, cu acordul bătrânei doamne, a amenajat spațiul astfel încât Anei să-i fie mai ușor să se descurce peste tot. A înlăturat obstacolele pentru ca ea să nu se împiedice, a coborât totul la nivelul mâinilor ei și a montat mânere acolo unde era nevoie, ca să poată trăi din nou fără ajutor. Soția lui era mândră, independentă și voia să se descurce singură.

Iar buna doamnă i-a fost alături Anei zi și noapte. Și ea, și Martin au vegheat-o împreună până și-a recăpătat puterile, iar apoi au ținut-o de mână până când, din nou cu zâmbetul pe buze, a făcut singură primii pași. Între ei s-a sudat în acea perioadă o legătură incredibil de puternică. Nu mai erau bătrâna doamnă de viță nobilă și cei doi angajați ai ei, ci deveniseră o familie. Ana își pusese viața în pericol de două ori: o dată ca s-o scoată din casă pe bătrâna doamnă, iar a doua oară ca să-i recupereze caseta mult iubită.

Fără a avea habar ce se afla, de fapt, înăuntru.

Din fericire, viața îți oferă aproape întotdeauna și bucurii după ce te trece prin încercări grele. Familia lor s-a mărit. Ana a adus pe lume un băiețel, pe Vlad. Bătrâna casă s-a umplut de bucurie, răsunând de vocea zglobie a copilului ori de îndemnurile blânde ale celor mari, care îl creșteau cu înțelepciune și multă căldură. Insula verde din marea de asfalt și sticlă își trăia cele mai frumoase zile de până atunci. Chiar dacă nu mai vedea lumea de afară, lumea interioară a Anei era mult mai bogată datorită lui Vlad, soțului ei iubit și bătrânei doamne.

Pe măsură ce băiețelul creștea, bătrâna doamnă își pierdea tot mai mult puterile și, într-o bună zi, Ana și Martin și-au dat seama că se vor despărți de cea care îi primise în casa ei, îi ajutase și îi iubise atât de mult. Atunci când a simțit că nu peste multă vreme se va îndrepta spre stele, generoasa femeie le-a spus Anei și lui Martin că vrea să le ofere ceva. Era întinsă în pat, cu spatele sprijinit pe două perne mari. Nu mai putea merge de o vreme. Pe noptieră ținea caseta pe care Ana o scosese din foc, cu prețul vederii. Bătrâna a deschis-o și, rând pe rând, a scos tot ce conținea. Câteva fotografii de familie, niște bijuterii și un document. A privit în tăcere fotografiile, cu un zâmbet trist. Erau imagini cu părinții și frații ei, dar și cu ea, cea din tinerețe. Fusese o femeie foarte frumoasă. Tot trecutul ei era acolo. Tot ce contase cu adevărat. Poate de aceea ținea atât de mult la acea casetă. A luat apoi bijuteriile și i le-a întins lui Martin.

– Primiți aceste bijuterii. Sunt vechi și le-am primit la rândul meu de la părinții mei. Sunt tot ce mai am de valoare, căci banii s-au terminat. În curând eu nu voi mai avea nevoie de ele, dar vouă vă vor da o anumită siguranță. Sunt valoroase.

Dacă se va întâmpla să fiți strămtorați, le puteți vinde ca să trăiți decent și să vă îngrijiți băiatul.

Ana și Martin au refuzat imediat, însă, cu multă hotărâre în glas, doamna a insistat:

– Voi sunteți acum familia mea, iar astea sunt bijuterii de familie, așa că vă rămân vouă. Mai găsiți în mansardă câteva obiecte vechi, folosite în meșteșuguri de-acum dispărute: Le colecționa tatăl meu, tare mult îi plăceau... Puteți să le vindeți colecționarilor, la nevoie.

Cei doi au oftat și au încuviințat din cap. Apoi bătrâna a luat cu grijă documentul fragil. A prins-o pe Ana cu căldură de mână și i-a strecurat hârtia făcută sul, legată cu un șnur violet, din catifea.

– Ana, mi-ai salvat viața, punându-ți-o în pericol pe a ta. Ți-ai pierdut vederea pentru ca eu să trăiesc. Aici e actul de proprietate al casei. Vreau să fie a voastră, în semn de recunoștință pentru că mi-ați făcut bătrânețea frumoasă. Tu și Martin ați fost copiii mei, iar Vlad mi-a fost nepot. Chiar dacă n-am avut soț, datorită vouă am fost și mamă, și bunică. Între pereții aceștia vechi am trăit mai multe clipe fericite decât triste

și vreau ca și voi să fiți fericiți aici. Sunteți tot ce mi-a mai rămas pe lume, iar această casă trebuie să fie a voastră și a copilului vostru. Vreau să devină căminul familiei voastre. Primiți-o, și voi pleca fericită din această lume! Un singur lucru vă rog: promiteți-mi că nu veți lăsa pe nimeni să v-o ia vreodată. Au fost oameni care au venit aici, la mine, ca s-o cumpere. Mi-au oferit bani mulți, dar n-am vrut s-o vând. Au insistat, mi-au oferit și mai mulți bani, dar le-am spus că atâta timp cât trăiesc nu vor pune mâna pe această casă. Pentru că e deosebită. Are suflet, la fel ca voi. Clădirile din oțel și sticlă n-au suflet, n-au amintiri, n-au povești. Aveți grijă... Unii oameni par, la prima vedere, păsări cântătoare, care vor să le aducă celorlalți bucurie cu trîlul lor fermecător. Sunt însă păsări de pradă, crude și ucigașe. Nu vă lăsați păcăliți de tot ce vedeți și auziți, țineți-vă departe de astfel de oameni. Vă iubesc și vreau să fiți fericiți.

Cu lacrimi de emoție și recunoștință în ochi, Ana și Martin i-au promis că nu vor vinde niciodată casa. Că nu va fi distrusă, că nu va fi pusă la pământ ca toate celelalte. S-au strâns în brațe fără a-și mai spune nimic. Cuvintele erau de prisos.

Câteva zile mai târziu, bătrâna doamnă s-a stins în pace. Ana, Martin și Vlad au plâns-o la fel de mult precum au iubit-o. Cu ea în gând și în suflet, i-au onorat amintirea și, o vreme, au fost foarte fericiți în casa cu suflet. Până când...

10

Capitolul doi

Misiunea

- **H**âc!
- Bună ziua, Tată Mare!

- Hâc! Hâc! Bună ziua și ție, prietene!

Învățătorul de Grijă plutea prin frumoasa grădină a Universului lor atunci când auzi sughițatul lui Tata Mare, șeful suprem. Tata Mare îi zâmbi puțin strâmb, pentru că nu prea știa să zâmbească. De obicei era dur, autoritar, doar era șeful! În plus, e destul de greu să zâmbești imediat după ce sughiți. Eroul nostru îi întoarse zâmbetul amuzat. Era din nou un mormoloc luminos, forma naturală a Învățătorilor de Grijă atunci când nu sunt plecați

pe Pământ, în misiune. Se întorsese de o vreme din incredibila aventură trăită în viitor, cea în care fusese cimpanzeu, și încă nu primise o misiune nouă. Fusese lăsat să se odihnească un timp după ce, cu ajutorul lui Adam, dăduse o nouă șansă omenirii, dar și cimpanzeilor. Dar pauza se cam prelungea... Atât de mult, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva greșise cu ceva. După toate celelalte misiuni, primise imediat un alt copil în grijă. Ba se întâmplase chiar ca misiunea să-i fie prelungită și să treacă de la un copil la altul. Ca atunci când, după ce le fusese alături lui Piciu' și Junior, devenise Învățătorul de Grijă al Sânzianei, fata Soarelui.

Iar acum se pomenise, de ceva vreme, fără ocupație. Se simțea ca un șomer. Și nu era ca și cum ar fi putut să se angajeze dacă voia să muncească. În lumea Învățătorilor de Grijă, treburile sunt clare. Tata Mare e cel care îi trimite într-o nouă misiune. Dar asta nu se întâmplase. Ba mai mult, șeful Învățătorilor de Grijă se purta incredibil de frumos cu el, în vreme ce pe ceilalți mormoloci îi cam bruftulua. Chiar îi spunea uneori „prietene“, ceva nemaiauzit în acel Univers. Trebuie să vă spun

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-2182-1

9 786064 421821

